

מסורת הש"ס

א) כלים מ"ה מס' פ"ה ט"ז
ב) ג' נדה ט"ז ט"ז
ג) ג' נדה ט"ז ט"ז
ד) ג' נדה ט"ז ט"ז
ה) ג' נדה ט"ז ט"ז
ו) ג' נדה ט"ז ט"ז
ז) ג' נדה ט"ז ט"ז
ח) ג' נדה ט"ז ט"ז
ט) ג' נדה ט"ז ט"ז
י) ג' נדה ט"ז ט"ז
יא) ג' נדה ט"ז ט"ז
יב) ג' נדה ט"ז ט"ז
יג) ג' נדה ט"ז ט"ז
יד) ג' נדה ט"ז ט"ז
טו) ג' נדה ט"ז ט"ז
טז) ג' נדה ט"ז ט"ז
יז) ג' נדה ט"ז ט"ז
יח) ג' נדה ט"ז ט"ז
יט) ג' נדה ט"ז ט"ז
כ) ג' נדה ט"ז ט"ז

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבר.

עין משפט
ג' נר מצוה

גב א ב מ"י ע"פ ח"י
כלים ט"ז ט"ז
גב ג מ"י ע"פ ח"י ט"ז
כלים ט"ז ט"ז
ג' נר ד ה מ"י ע"פ ח"י
ג' נר ד ה מ"י ע"פ ח"י

לפני רש"י
מלארשטוריא
מלודישטורילן. סיכא
מחוקקל.

שיטה מקובצת

א) ומודה ר"ע בשני
חצאי זיתים. ג"כ ע"י
ח"י בכורות דף כג
ע"א: ב) א"ל האלקים
אפי' אמרה ל' ר' יוחנן:
ג) אשכחיה לר' אמי אמרה
לשמעאל קמיה: ד) א"ל
מר אסיפא מחיה לה ואלא
עולא: ה) ירושע' בן נון
מפמייה לא צייתנא ליה כי
אתא רבין וכל נחתיא ימא
אמרה ארישא: ו) והכי
קאמר כיצד הוא עשה:
ז) ר"מ אומר בהא שעדיין
לא ידע לטומאה אינו צריך
לגורו וכו': ח) תחלתו כל
שהוא משתגבר: ט) לא
נטמא הוא והתם חתי
חולקין: י) דצלקיה מצילק
לרחבו כ"ב כוה:

י) לארבו בננהו כוה:

י) ולא במגע דא
אפשר ליעב כויה כיוה:
יב) דאציג' דלא הוי כויה
מיערה יחד במקום אחר.
יג) ויב' ג"א בקצת ס"י
דאציג' דלא הוי כויה
מיערה יחד במקום אחר
כיון דלא בער שמיטת
שני חצאים יחד טמא:
יד) ותיק' דרי יהודה ס"ל
כ"י ישמעאל וכו':

עד שיפא נכרין. כלומר עד הקרקע מפילה: הא תליס וקאי.
שהטפילה מעמדו יפה: ואיפא מדרבנן. אדמונת ליה מדר"מ
קיעיה מדרבנן: אלא אמר רבא. כשנטמא כ"ע לא פליגי דכל כמה
דחליס לא טבר וזוהא הכי קאמר: כיצד הוא עושה. מחמתו שלא

כי ממעט ליה מד' מיהא הוי מהור ואמאי והא חל"ם וקאי. ה"נ האי
מנור דקאי ע"י טפילה לא חשיב והוי כעור שלא נחמבר:
הבי' גרסינן במשנת נליס (י' בפ"ק) ומכ"א בדי"א בגדול אבל נקטן
מחמתו כל שהוא שריו כרוכו משתגמור מלאכתו ולא קאי
משתגמור מלאכתו אשיריו כרוכו אלא

אשני תנוריס גדול וקטן השניים בה
קאי דלין טמא עד שמגמור מלאכתו
וכבר הכי מפרשה אהיה גמר מלאכתו:
הא בתגורא בר תשעה והא בתגורא
בר שבעה. כמו שפירש
בקינתוס לקולא בן נראה לדין לפרש
לחומרא דבר ששעה בלרבעה וכו'
שכעה כרוכו דלא עדיף שריו מחמתו
דהוי בלרבעה והכא לא בעי לשנויה הא
דלנקה מללק בלרבעה הא דעבדיה
גיטרא כרוכו דכיון דמשהה אחת היא
מסתבר בענין אחד מירי או תרוייהו
דלנקה מללק או תרוייהו דעבדיה
גיטרא הילכך הולך למתן כ"י
תנוריס ובענין אחד ריב"א:

אבל שפיתו סכין בשר. וא"ת למאן
טדמשני לה ארישא דאפי' חית
פלטתו סכין בטליה היכי מוקי מילתיה
ד' יהודה דלמך האלל המנוס כי'
אי כשנסו וכי עדיף כנסו מפלטתו
יחד כויה וי"ל דלין הי"ע אי נמי לריייה
ר' יהודה פליג אר' ישמעאל ור' עקיבא
וס"ל כמיה אפילו פלטתו סכין לא בטל
ומ"ק ד' יהודה י"ו כ"י ישמעאל ור"ע
דאפי' כמיה כפלטתו סכין בטל ולמאן
דמי לה אסיפא א"ש דהא דקאמר
הכא בטל היינו בלא כנסו אבל אם כנסו
לא בטל: (לעיל) שהם החובים
בקיום והסיפן. וה"ה בלא תמוזיס
ונגע בהם דטמא דאי לא פיתא הכי
אפילו כמשה לא ליטמו דתם שנה לכלל
מגע כל לכלל משא לר"ע כדאמר
בגמרא וקסנר יש נוגע וחור ונוגע
אלא משום דפליג ר"ע ארבי ישמעאל
כעור שיש עליו שמי חלאי זיתים קאמר
דנקיים כה"ג מודה ליה:
אלל

עליו לרצועה וסנדלין כיון שנתן ברו איומל מהור דברי רבי יהודה וחכמים
אומרים עד שימעיטנו מחמשה מפרחים כי ממעט מיהא מהור אמאי לימא
חשיב הכא במאי עסקינן דקא בעי ליה ל' למושב זב: בתנ"י: י"עור שיש
עליו כויה בשר הנוגע "בציב היוצא ממנו ובשערה שכנגדו טמא היו
עליו כשני חצאי זיתים מטמא במשא ולא במגע דברי רבי ישמעאל רבי
עקיבא אומר י"לא במגע ולא במשא א"ו המודה רבי עקיבא בשני חצאי
זיתים שתחבן בקיום והסיפן שהוא טמא ומפני מה רבי עקיבא מפורד
בעור מפני שהעור מבטלן: גמ' אמר עולא אמר רבי יוחנן י"לא שנו
אלא פלטתו חיה אבל פלטתו סכין בטיל אמר ליה רב נחמן לעולא
אמר רבי יוחנן אפילו כתרמא אמר ליה אין ואפילו כנפיא א"ל אין א"ל
האלהים ו אם אמר לי רבי יוחנן מפומיה לא צייתנא ליה כי סליק רב
אושעיא אשכחיה ו ליה לרבי אמי אמרה לשמעתיא קמיה רבי אמר עולא רב
והכי אהדר ליה רב נחמן א"ל ומשום דרב נחמן חתניה דבי נשיאה הוא
מזולל בשמעתיא דר' יוחנן זמנין אשכחיה דיתבי וקאמר לה אסיפא היו
עליו שני חצאי זיתים מטמאים במשא ולא במגע דברי ר' ישמעאל ר"ע אומר
לא במגע ולא במשא א"ר יוחנן לא שנו אלא פלטתו חיה אבל פלטתו
סכין בטיל א"ל מר אסיפא מתני לה ו א"ל אין ואלא עולא ארישא אמרה
גיהלבו א"ל אין א"ל האלהים אי אמר לי ירושע' בן נון ו משמיה לא צייתנא
ליה כי אתא רבין וכל נחתיא אמרוה ארישא ואלא קשיא י'כדאמר רב פפא
במורד

ישמעאל לא בטלי אלא פלטתו חיה: מר אסיפא. אשמי חלאי זיתים: מסני לב. לדר' יוחנן פלטתו
סכין בטל הכי מתוקמא שפיר אי הווי תני לה קמיה דרב נחמן הכי לא הווי מולל בה: א"ל. ר' אמי ואלא עולא ארישא דמירי כמיה
שם: מסני לב. כממיה: ואלא קשיא. אי כויה שלם בטיל ועליו פלטתו חיה ואלא ליתא דכתיב וכלי שיש עליו נטמא חיה:

עד שסמור עליו: ר"מ אומר. בהא
שערין לא ידע וטומאה אינו צריך
לגרו כו': טבור סחלסו ד'. אין
מנור פחות מארבעה ואפילו נגמרה
מלאכתו: ושיריו. אם היה גדול
ונטמא ושברו צריך שלא יהא בו שכר
של ד': בדי"א. מחמתו ארבעה
שריו ד': בגדול. התנוריס העשויים
לאפות וללחות כדרכן. אבל קטן שעושין
למתיקות מחמתו כל שהוא: וישמעאל
מלאכתו. לאחר שנגמר והסיקו אפילו
הוא טמא מקבל טומאה: קמיה מיהא
בדי"א בגדול דשיריו ד' אבל כצ"ר
מארבעה לא יטמא הוא והתם קמיה
חלקו לשלשה אבל לשמים לא קמי דאציג'
ואומר דכיון צריך אלא ממעטו מכפטים
מד' מכלל שריו כ"י כהא פליג דאציג'
דלא הוי השכר ד' אפי' בעינן דלא
ליהו רובא: פסס. דקמיה דענין ד'
ואי לא לא הוי טמא: דלנקה מללק.
לחבוי' דשזן אינו עומד יפה: כהא.
דקמיה כרוכו טמא ואציג' דלא הוי ד':

דעבדיה גיטרא. שחלקו לארכו
בגובו כה"ל: ה"ג אמר מר שריו
כרוכו: הא אמרי רבנן ד'. דקמיה
בדי"א בגדול אלמא צ"ק מחמתו צ"ק
אשיריו מדוד ליה לר"מ בגדול: כסנורא
בר שבעה. קאמרי ד' הוילי ורובו
כצ"ר מד' הוא לא ממעטין ליה כרוכו
דלא חמיר שריו מחמתו דהא מחמתו
כשהוא שלם לא הוי מנור כצ"ר
מארבעה: והאי דקמיה רובו כמנור
בר תשעה דאציג' דכחזיו איכא
ארבעה לא מטמא עד דהוי רובא
וכהא רבנן לקולא: לא שנו. דאציג'
דשירי כה כ"י מעפרת בטליה אלא
טליה: אבל עור. כי האי שיעורא:
חשיב. ולא בטיל: למושב זב.
פלגאדשטוריא וצבצרי מהכי לא חזי
מילתיה: בתנ"י: עור שיש עליו
כויה כשר. במקום אחד: סנוגט כצ"ב
היולא ממנו. היינו כחותו כשר או
בשערה שכנגד אותו כשר: טמא.
דשערה הוי שומר כדלמרינן (לעיל דף
קט): תחולו מחמתו: ל"ב. רצועה
ותלת ייולא מחמתו כשר ותלוי ודוק
מקלקל וכחותו י"ב ליכא כויה אבל
מערה הוא לכויה: מטמא כמשה.
שהי נשא כויה נגלה: ולא כמגע.
דאי אפשר ליעב' צידה ושמי נגיעות
אין מלטרפיות: לא סנוגט ולא כמשה.
דמפרש שהעור מנטלו: ומודה רבי
עקיבא. דאציג' דלא הוי כויה מערה
ג' במקום אחד (א) אין דלאו עור
חיבור שהמטיע שמי חלאי זיתים צידה
טמא: גמ' לא שנו. דכויה שלם
דכ"י הכל לא בטיל אלא פלטתו חיה:
כרש"א. רובע הקב לשון מור. ל"א
קפ' מאזינס: ויפנין. פסס אחרת:
אשכחיה. רב אושעיא לר' אמי: דיתבי
וקאמר. לא שנו דשמי חלאי זיתים לר'

הגהות מהר"ב
גרשבורג
א) ר"י ד"ה ומודה ר"ע
ובי מקום אחד שהמטיע
וכי פליג:

מוסף רש"י
תנור תחלתו ארבעה.
מנור כ' ד' עשית
מקבל טומאה אם נגמרה
מלאכתו. ושיריו ארבעה.
טמא מנור גדול ושברו
שפיריו ד' עשית עדיין
טמא (ד"ה כוה): דצלקיה
מצילק. מלק' לשמים
(בכורות ו'). שריו בגדול
קאי היק' שריו בגדול כרוכו
גדול כוה: בר שבעה.
דר' הוי רובו (פסו). כצ"ר.
טמא כשר (לעיל פ"ט).